

Jana Javorská

RUSOVLÁSKA

Jana Javorská

Rusovláska

Prolog

Zjevil se náhle odnikud a najednou tu byl. V celé své kráse stál proti mně jako pán tvorstva. Jeho vypracovaná postava převyšovala tu moji hubenou jako Goliáš Davida. Měla jsem pocit, že se do něho vpíjím očima.

Podal mi ruku. Chvilku jsem zaváhala, ale pak jsem se jí chytila. Přitáhl si mě k sobě a bez jediného slova mě dlouze políbil. Když mě objímal, hřívá jeho blond'atých vlasů naplnila moje nosní dírky vůní jarních květin. Stála jsem bez hnutí jako zhypnotizovaná. Ani trochu jsem neprotestovala. Pohládl moje rozčuchané dlouhé vlasy a zeptal se:

„Kde ses tu vzala, rusovlásko?“

Mlčela jsem a jen jsem se mu zpříma dívala do hlubokých modrých očí. Realita se náhle kamsi vytratila.

„Jsem luční víla,“ odpověděla jsem, „jen jsem se sem zatoulala.“

Nabral moje vlasy do dlaní a hluboce se jich nadýchl.

„Voníš loukou a lesem.“

Kapitola 1.

„Terezo, vstávej!“ třásla Terezou spolubydlící Mirka a snažila se ji přivést k vědomí. „Dělej! Vstávej! Zaspala jsi,“ její hlas se ozýval odněkud z dále. Tereza jen nepatrně nadzvedla jedno oční víčko, ale úžasný sen ji táhl zpátky.

„Sakra, tak vylez už konečně z toho pelechu!“ rozčilovala se Mirka a tahala jí deku.

„Co je?“ Tereza se pomalu probírala a při pohledu na budík náhle zařvala: „Ty brd'o! Zaspaly jsme!“

Začala zmateně pobíhat po bytě.

„My ne. Jenom ty. Já mám dneska volno,“ libovala si Mirka u snídane. „Tady máš kafe a housku. Aspoň něco zakousni,“ pobízela Terezu.

Ta však dál splašeně kmitala mezi koupelnou a pokojem a snažila se v rychlosti udělat ze sebe člověka. „Proč jsi mě nezbudila dřív?“ vyčítala v běhu Mirce.

„Nejsem tvoje chůva,“ zavrčela na Terezu a v klidu dál popíjela svoje černé kafe a listovala časopisem.

„Víš dobře, že mě šéf sežere,“ podotkla Tereza našťvaně, ale Mirka nereagovala.

Tereza popadla kabelku, hodila dovnitř mobil, sebrala klíče a rychle skočila do lodiček. Schody brala po třech, div, že se v těch botách nezabila.

„Přeju hezký den,“ houkla Mirka k již zavřeným dveřím a v klidu dopíjela svoji ranní kávu.

Tereza pádila svým rozpadajícím se fiátkem chomutovskými ulicemi a modlila se, aby byla na všech semaforech zelená. Před firmou našťestí zaparkovala na posledním volném místě. Rychle zkontrolovala ve zpětném zrcátku svůj vzhled a spěchala do práce.

Sotva dosedla na židli, vešel její šéf a popřál jí dobré ráno. Jediným všeříkajícím gestem na ni kývl, a ona hned spěchala za ním do jeho kanceláře. Poslušně se uvelebila proti němu, poslouchala rozkazy na dnešní den a dělala si rychlé poznámky.

Jakmile skončil, vypadla ven a pospíchala uvařit kávu. Uklidněna zjištěním, že šéf netuší, v kolik dnes dorazila, zapnula konečně počítač a chvatně zhlédla svůj profil na Facebooku. Nic

nového, jako vždy. Pár zoufalých statusů na zdech jejích stejně zoufalých rádoby přátel. Odhlásila se a nalistovala dnešní novinky.

Pak si ale vzpomněla na svůj sen a znovu se zasnila. Bylo to tak živé, tak opravdové, že se dá stěží uvěřit, že se to nestalo. Ještě stále cítila jeho vůni a pevný stisk. Kde se jen takoví muži berou?

Z rozjímání Terezu vyrušil šéf, když si ji znovu zavolal k sobě do kanceláře a požadoval přehledy za minulý měsíc. Celý den byl hrozně hektický, a když ve čtyři odpoledne opouštěla budovu firmy, necítila plosky na chodidlech. Jakmile nasedla do auta, odkopla boty na podlahu a prohmatala si s úlevou nohy. Domů může řídit bosa.

„Jak bylo v práci?“ houkla na ni Mirka od televize místo pozdravu.

„Děs. Bolí mě celej člověk,“ postěžovala si Tereza a dosedla z výšky vedle ní do křesla. „Snad jsi nedřepěla od rána u televize?“ nechápala.

„A co jsem měla asi tak dělat, když je venku hnusně?“ odpověděla Mirka rozmrzele.

„Hele, děje se něco?“ zavěťřila Tereza v tónu jejího hlasu cosi podezřelého. Znají se už od základky a mají se vzájemně přečtené. Lepší kamarádku by těžko někde hledala.

Mirka náhle posmutněla. Tereze bylo okamžitě jasné, že se stalo něco vážného, jinak by jí o tom už určitě řekla.

„Vyhodili mě z práce,“ hlesla tiše se svěřenou hlavou.

„No, nazdar,“ ulítlo Tereze. Ale když viděla, jak je z toho Mirka hotová, snažila se ji honem podpořit: „Neboj. Jsi šikovná. Máš praxi, něco najdeme. Nebud' smutná.“

Přisedla si k ní na gauč a objala ji. Mirka se ihned rozplakala.

„Proč jsi něco neřekla už včera?“ divila se Tereza.

„Myslela jsem, že si něco najdu. Nechtěla jsem tě tím zatěžovat. Nevím, kde vezmu příští měsíc na svůj díl nájmu.“

„Klid, to vyřešíme. Jsem tady snad ještě já, ne?“ utěšovala ji.

„Od rána se snažím obvolávat známý a něco sehnat. Je to beznadějný.“

„Neplaš hady. Jeden den se ti nedaří a ty hned házíš flintu do žita.“

„Jenže to byly samý tutovky. Když jsem nepochodila u nich, tak kde asi?“ pofňukávala Mirka zkroušeně.

„Hele, rozhodíme sítě a něco seženeme. Teď už nebul. Bude líp, uvidíš.“

Zřejmě jejímu chabému přesvědčování uvěřila, přestala vzlykat a utřela si oči.

„Víš co? Načneme tu flašku, co schováváme v lednici na horší časy. Dneska si ji určitě zasloužíme,“ navrhla Tereza a těšila se na sladký likér, který měly obě moc rády.

Mirka se zvedla a šla si omýt tvář do koupelny. Tereza se zatím převlékla do vytahaného trika a elastáků, které občas nosila na cvičení. Potom obě společně dosedly ke stolku, kam zatím Mirka přinesla láhev Baileys, led, sklenky a její oblíbené buráky. Nandala kostky ledu do skleniček a nalila na ně likér. Sklínky o sebe zazvonily.

„Tak na naši černou hodinku a světlou budoucnost,“ poznamenala Tereza rádoby vtipně, ale nikdo se tomu nesmál. Labužnický si vychutnávala sladký doušek, pomalu klouzající do krku.

„Hmm, jestli budeme takhle zapíjet každou pohromu, tak se mi to začne líbit,“ poznamenala, ale Mirka její ironii nepochopila a stále se tvářila jak boží umučení.

„Sakra, kopni to tam a nalej další. Kdo se má na tebe koukat?“ pokárala ji Tereza.

„Myslíš, že když budu vožralá, tak nebudu nešťastná? Víš dobře, jak jsem měla tu práci ráda,“ povzdychla si Mirka.

Tereza oběma rychle dolila a znovu si s ní přitukla, aby ji co nejrychleji vyvedla ze stavu deprese. Jenže se snažila nějak moc a najednou byla sama veselá, aniž by si uvědomovala, jak Mirka proti ní vypadá střízlivě. Tereza pak brzy odpadla a zbytek večera si vůbec nepamatovala. Ani netušila, jak se dostala do postele. Vzhledem k tomu, že spala ve svojí posteli jen v tričku a ve spodním prádle, ale přikrytá dekou, bylo jasné, že ji sem musela dopravit Mirka.

Kocovina jí při ranním zazvonění budíku připomněla, že nemá pít, když musí ráno vstávat do práce. Vypotácela se z pokoje a v koupelně se při pohledu do zrcadla zhrozila.

„No, nazdar! Tebe, krasavice inteligentní, vůbec neznám. Kterápak ty jsi?“ zpytovala svůj odpudivý odraz v zrcadle.

„Nemáš chlastat!“ pokárala se Tereza a šla si dát studenou sprchu, aby se trochu probrala. Poté vyštrachala bruffínek a rychle dvě barevné lentilky polkla. „A makejte holky! Fofrem! Než dojedu do práce, potřebuju vyhnat ty havajský bubeníky z hlavy,“ promlouvala v duchu k právě polknutým pilulkám. Rychle si na ten pomačkaný ksicht namalovala obličej a spěchala do práce. „Dneska

to stihnu. Snídat stejně nemůžu a kafe si dám v práci.“ Při myšlence na jídlo se jí lehce zavlnil žaludek.

„Doufám, že po cestě autem nevrhnu,“ přesvědčovala se.

Pro jistotu okamžitě po nastartování auta otevřela okénko. Hlavně, aby nepotkala policisty. Bylo by to určitě o řidičák. Honem vylovila v přihrádce krabičku pálivých žvýkaček a okamžitě jednu vložila do úst, aby přebila zápach zbytkového alkoholu v případě policejní kontroly.

Do práce dorazila opět s jazykem na vestě. Jakmile dosedla na svoji židli, ihned vyplivla žvýkačku do koše. Šéf by zaručeně zuřil, kdyby ji viděl přežvykovat. Pak už jen nastartovala počítač a začala další hektický pracovní den.

„Nazdárek, Zrzoune!“ ozvalo se za Terezou, když stála ve frontě na oběd. Otočila se, aby zjistila, který darebák si to dovolil zatahat ji za pracně učesaný ohon. Okamžitě poznala spolužáka ze střední a začala se culit.

„Ahoj, fešáku. Co ty tady děláš? Myslela jsem, že jsi někde ve světě,“ zeptala se udiveně a vlepila mu pusku na tvář.

„Nějak se mi zastesklo po domově, tak jsem kopnul do vrtule a jsem tady,“ usmíval se na ni Eda.

„Fakt nebo kecáš jako vždycky?“ dloubala ho pro jistotu do žeber, aby si rozmyslel, zda jí bude lhát.

„Mám tu nějakou práci,“ dodal a už si nandaval na ták klasické knedlo-vepřo-zelo. Posadili se ke stolku a pustili se do jídla.

„Tady v Chomutově? Myslela jsem, že děláš zahraničního reportéra.“

„Jo, to dělám, ale podepsal jsem výhodnou smlouvu na knihu. Chystám se dát do kupy všechno, co jsem zažil na cestách. Navíc si chci chvílku odpočinout, už mě to světové válčení začíná nějak unavovat. Není nad to se ráno probudit, dát si kafe a přečíst si v klidu noviny.“

„A to jinde nešlo?“ vyzvídala dál.

„No, jak se to veme. Někde nebylo kafe, ale zase bylo hodně střílení. Jinde bylo kafe, ale samota hotelového pokoje mě už začínala ubíjet. Někdy jsem se třeba měsíc nemyl.“

„Fuj, tak to bych nemohla. Brr.“

„Když nemáš vodu ani na pití, tak ti to tak nějak nepřijde,“ vyprávěl dál Eda. „Ale co ty? Jak žiješ?“ otočil rychle téma hovoru směrem k Tereze.

„Normál. Nic světoborného,“ povzdechla si.

Eda se na ni podíval pátravým pohledem a povídá: „Copak nejsi vdaná a nemáš děti?“

„Ještě nebyl čas,“ podotkla a sklopila oči do talíře.

„Zrzoune, nekecej. Ty, taková krásná baba? To ti nežeru.“

„Opravdu.“

„Pokud si dobře pamatuju, tak jsi o chlapy nikdy neměla nouzi. Co ta náhlá změna? Že ty jsi lesba!“ vykulil na ni oči.

„Jo a ty jsi magor. Jak si vzpomínám, tak nám to spolu docela chutnalo. Nebo ne?“ nadhodila poznámku na jejich občasné sexuální hrátky na škole. „Víš, že se mi o tobě tuhle zdálo? Teda nevím přesně, jestli jsi to byl ty, ale když se nad tím zamyslím, tak asi jo.“

„Nekecej! To jako vážně? Děláš si srandu, vid’?“ nevěřil vlastním uším.

„Tak nevěř, třeba to byl někdo jinej. Kdyby mě moje spolubydlící neprobudila, že musím vstávat do práce, tak bych to věděla na tuty.“

„Hele, rusovlásko, že ty máš chuť na sex?“ culil se na ni v naději, že mu tu nabídku odkývá.

„Myslíte, vy chlapi, taky na něco jinýho? Sakra!“ zlobila se na něho.

„Tak se hned nečerti. Jak mám jinak zjistit, na čem jsem?“

„Vždycky jsi měl rozdělaný minimálně tři holky najednou, tak mě už z toho raději vynech, jo?“ zchladila ho rychle.

„Ale no tak! Změnil jsem se, fakt. Asi stárnu,“ viditelně provokoval, ale ona statečně zachovávala chladnou hlavu, i když jí srdíčko radostně poskakovalo zjištěním, že tenhle krásnej chlap o ni pořád stojí.

„Raději mi vyprávěj, jak teď žiješ. Jak je to vůbec dlouho, co jsme se neviděli?“ nemohla si vzpomenout Tereza.

Vybavila si, že se Eda tehdy nějak rychle vytratil a ona měla plnou hlavu jiných starostí, než řešit, kde se zase toulá.

„To je fuk, jak je to dlouho. Důležitý je, že jsem tě zase potkal, Zrzoune,“ lísal se k ní znovu Eda.

Nejraději by mu jednu pleskla. Zrzoune, jí už nikdo hodně dlouho neřekl. Začínala být na tu přezdívku ze školních let lehce alergická.

„Jmenuju se Tereza, jestli jsi to náhodou už zapomněl,“ podotkla nakvašeně a očekávala jeho omluvu.

„Když Zrzounek je mnohem hezčí a stejně krásný jako ty,“ šrouboval jí klíny do hlavy a ona zase seděla na obláčku.

„Tak už toho nech a raději mi řekni, co po mně chceš.“

„Já?“ hrál si na hloupého. „Co bych asi tak mohl já, nesmělej chlapec, chtít po krásný seběvědomý ženský, jako jsi ty?“

„Aha, takže žádnéj sex jako nebude?“ provokovala ho a užívala si svoji převahu.

„Cože? Jo, jasně. Utahuješ si ze mě a já ti na to málem skočil. Že mě to hned nenapadlo,“ prohlásil sklesle, ale okamžitě se zase vzpamatoval. „A co takhle večere a pak rande?“

„Samotná večere by nestačila?“ opáčila.

„No, kdyby byla u tebe doma, jen my dva...“

„... a moje spolubydlící,“ skočila mu rychle do řeči.

„Jo! To by bylo absolutně skvělý! Netušil jsem, že tě ukecám na trojku!“ zvolal vítězoslavně a radoval se, jak mu pěkně naběhla na smeč.

„Tak na to zapomeň, fešáku. Konkurenci v posteli nesnesu.“

„V tom případě se musíš snažit za dvě,“ uculoval se dál a v očích mu zářily jiskřičky.

Zase byli o mnoho let zpátky a dobírali si jeden druhého. Tuhle hru hrávali dlouho do noci a nikdy je neomrzela. Většinou to stejně skončilo v posteli. Byla to taková předehra přede hry a oběma to tak vyhovovalo.

„Už musím jít,“ obrátila Tereza najednou při pohledu na hodinky.

„To je škoda,“ posmutněl. „Kdy tě uvidím, rusovlásko?“

„No, když budeš hodnej kluk, tak třeba o víkendu,“ dala mu naději a začala se těšit na další setkání.

„Hm, škoda. To musím na otočku do Paříže. Mám tam výstavu válečných fotek. Leda, že bys letěla se mnou.“

„Blázníš? Ty mi zase někam zdrhneš, a co tam budu dělat, když neumím francouzsky ani žblebhnout? Víš dobře, že když tam promluví anglicky, budou na mě koukat skrz prsty,“ zamítla rázně jeho návrh při představě, že se kolem něj nahrne dav fanynek, a ona tam bude dělat křoví.

„Určitě? Kdyby sis to náhodou rozmyslela, tak mi dej do pátečního rána vědět,“ nedal se jen tak odbýt.

„Dobrá, budu o tom přemýšlet.“

„A nešlo by to třeba v týdnu? Neříkej, že jsi tak zaneprázdněná, že by sis pro mě nenašla chvíličku. Slibuju, že budu hodnej,“ dělal na ni ty svoje psí oči a ona se rozplývala blahem, že žebrá o její přízeň.

V duchu si dodávala odvalu, aby mu hned nepodlehla. Když bude dělat chvíli drahoty, tak jí znovu tak rychle neuteče. Po

předchozích zkušenostech ze vztahů už věděla, že na chlapy se tak musí. Samozřejmě, že by si na něho mohla udělat volno klidně už dneska nebo zítra večer. Jenže správná ženská musí být tajemná a nedostupná.

„Jak jsem řekla. Podívám se do diáře a dám ti včas vědět.“

Mrkla na něho a zvedla se k odchodu. Rychle vyskočil a políbil ji na tvář.

„Ale určitě! Budu čekat!“ zdůraznil ještě pro jistotu, když byla mezi dveřmi. To už mu Tereza jenom mávla s úsměvem na rozloučenou. Moc dobře tušila, že ho bude mít plnou hlavu až do večera.

Kapitola 2.

Domů Tereza kráčela s úsměvem od ucha k uchu a těšila se, jak to všechno povypráví Mirce. Jakmile však otevřela dveře, bylo jí jasné, že by Mirku její veselá nálada vůbec nepotěšila. Seděla před televizí v pyžamu a sledovala jakýsi přihlouplý seriál. Když Terezu uviděla, rychle si otřela uslzené oči.

„Ahoj, Miru,“ pozdravila Tereza a rychle zjišťovala, co se to děje: „Snad neslzíš nad seriálem?“

Pohodila kabelku do křesla a z výšky dřepěla vedle Mirky, která vytáhla kapesník a hlasitě do něj zatroubila.

„Asi na mě leze rýma,“ podotkla jen tak, aby ji odradila od dalších otázek.

„Nechceš si zajít někam na jídlo? Aspoň přijdeš na jiný myšlenky. Zvu tě!“ naladila Tereza ten nejnevinnější úsměv, ale stejně narazila.

„Copak nevíš, že si to nemůžu dovolit?“ sekla po Tereze otázkou.

Tereza si přisedla vedle ní a objala ji kolem ramen. „Přece je ti jasný, že jsem to tak nemyslela. Tak se nemrač,“ snažila se povzbudit ji ze všech sil, ale bylo jasné, že všechna snaha je marná. Mirka byla zkrátka rozhodnutá užírat se ve svém zoufalství do konce života.

„Zítřka se odstěhuju, abych ti nebyla na obtíž,“ špitla téměř neznatelně.

Tereza na ni vyděšeně vykulila oči. „Co blbneš? Nevím proč? Já tě přece nevyháním a navíc nevím, co si tady bez tebe počnu.“

„Volala jsem mámě. Můžu se na čas nastěhovat domů. Třeba budu mít štěstí a najdu si něco na vsi.“

„Na to zapomeň! Víš dobře, jak se těžko hledá práce ve městě. Copak chceš makat někde na statku?“ snažila se jí domluvit.

„Mně už je to jedno. Hlavně, že to bude práce.“

„To už můžeš rovnou sbírat psí hovínka v parku. To je taky práce,“ dobírala si ji, aby ji vyprovokovala. Potřebovala ji donutit, aby změnila názor. Nechtěla bydlet sama. Bylo to pro ni stejné, jako kdyby se rozváděly. Mirka byla pro Terezu životně důležitá a ona

věděla, že jakmile odejde, už ji sotva kdy uvidí, protože se jejich cesty nadobro rozejdou.

„Nech toho! Jsem rozhodnutá a nic se na tom nezmění,“ řekla Mirka neoblomně.

„Dobrá tedy, ale zkus to odložit alespoň o měsíc. Bez tebe tady shniju ve špíně. Víš dobře, jak potřebuju někoho, kdo by se staral o úklid. To přímo nesnáším,“ zabrnkala na její citovou strunu Tereza a věděla, že se na to Mirka určitě chytí.

Mirka byla vždy na úklid pedant a stále Terezu peskovala. Tereza náhle spatřila v jejích očích jiskřičku zaváhání. „A mám tě!“ řekla si v duchu a dál kula železo.

„Musela bych si najít nějakou paní na úklid, na prádlo, na žehlení a bůh ví, na co ještě. Víš, co by to stálo peněz?“

Koutkem oka zahlédla její zaváhání. Okamžitě toho využila. „Schválně, celou dobu nic nedělej a na konci měsíce uvidíš, jak to bude vypadat, až mě opustíš.“

„Na to nemusím čekat do konce měsíce. To už vím teď. Nechci si to ani představit.“

„No vidíš, tak to ber, že budeš moje žena v domácnosti a já se budu snažit uživit nás obě.“

„Jsi cvok, víš to?“ Mirka se konečně usmála. Bylo nad slunce jasnější, že Tereza má vyhráno.

„Už jsem si na ten tvůj ‘full service’ tak zvykla, že si nedovedu představit, jak by to dopadlo, kdybys mě tu nechala samotnou.“

„To by mě zajímalo, jak to budeš dělat, až si najdeš chlapa?“ divila se Mirka.

„Úplně stejně,“ usmála se Tereza.

„To s tebou asi moc dlouho nevydrží,“ kroutila hlavou Mirka a nechápala, jak může mít tak stupidní názor na manželství.

„Tak požádám o ruku tebe,“ ukončila Tereza rázně debatu na téma partnerské vztahy a odešla do kuchyně uvařit kávu. Mirka za ní jen nevěřícně kroutila hlavou. „Chceš taky kafe, moje nastávající?“ dobírala si ji Tereza z kuchyně a začala připravovat šálky.

„Jdi se převlíknout a nech to na mně. Když jsem teď ta tvoje manželka, tak se o tebe musím postarat. Sex po mně ale nechtěj!“ přistoupila konečně na její hru a slzavé myšlenky byly rázem pryč.

„Hádej, koho jsem dneska potkala!“ křičela na ni Tereza z koupelny a byla ráda, že může rozvinout hovor na téma Eda, na

který se cestou z práce tolik těšila. Mirka ji v klidu vyslechla a pak jí začala jako vlastní matka udělovat rady.

„Nechápu, proč děláš drahoty? Takhle ti uteče. Měla by ses mu co nejdříve ozvat.“

„Ano, mami. Jistě, mami,“ šklebila se na ni. „Copak jsi mě vůbec neposlouchala? Když budu moc dychtivá, tak mi rychle vychladne a zdrhne.“

„Jen aby ses nepřepočítala,“ pitvořila se na ni Mirka, aby jí vrátila stejnou mírou.

„Hele, když bude chtít, tak beztak zmizí a nic mu v tom nezabrání.“

„Nechápu, kde bereš ty jistoty. Zatím jsi vždycky, pokud vím, utíkala ty. Najednou mluvíš jako zkušená ženská,“ divila se Mirka.

„Tak mě nech nabít si hubu tentokrát jinak než obvykle. Za pokus to stojí, ne?“ usmála se na ni Tereza a dál vesele míchala kávu.

„Nerada se dívám, jak se slepě ženeš do záhuby. Neznám sice Edu osobně, ale za ta léta jsem od tebe toho o něm slyšela už celkem dost, abych si dokázala udělat obrázek.“

„No, tak vidíš. Nech to na mně. Dobře víš, že si stejně prosadím svou.“

Mirka si jen hlasitě vzdychla a dopila svoji kávu. „Jdu zkontrolovat emaily, jestli se náhodou někdo neozval.“

Zvedla se a bez jakéhokoli dalšího komentáře k Terezině bezbřehé blbosti, co se týče vztahů s muži, odkráčela usednout k počítači. Tereza tam dál seděla pohroužena do svých myšlenek o budoucnosti a snila o Edovi.

„Že by?“ ozvala se po chvílce Mirka a vytrhla ji tím z rozjímání.

„Něco nového?“ zeptala se Tereza přihloupě.

„No, vypadá to, že je tu jistá šance. Ale nechci to zakřiknout. Odepisovala jsem dneska na několik inzerátů a tady se mi nějaká paní ozvala. Tak jí zítra zavolám a zajdu se podívat, co to obnáší.“

Mirka se konečně opět usmívala. Tereza měla radost, že má Mirka zase naději na práci a zapomene na to, že se chtěla odstěhovat k rodičům.

„Aspoň naznač. Víš dobře, jak jsem zvědavá,“ dotírala na ni Tereza, ale Mirka byla neoblomná.

„Kdepak. Už ani slovo. Ještě bychom to zakřikly,“ trvala na svém Mirka.

„Babizno!“ počastovala ji Tereza nadávkou, kterou v podobných situacích používaly a vyplázla na ni jazyk. Mirka jí

oplatila stejně a pro jistotu zaklapla počítač, aby jí nemohla číst přes rameno.

„Zítřka koupím šampáňo,“ culila se spiklenecky Tereza a mnula si ruce, jak to pěkně oslaví.

„Na to zapomeň. Jestli to vyjde, tak ho kupuju já a hned celej karton. To si piš!“

„Juchů, tak to abych si vzala dovolenou, jinak mě šéf dozajista zabije.“

„Tak vás tady vítám, slečno Švábová,“ prohlásila usměvavá dáma v růžovém kostýmku a podávala Mirce ruku. „Jsem Hadrbolcová, ale klidně mi můžete říkat Hano. Posad'te se.“

Mirka zírala na příjemnou blondýnku kolem pětatřiceti jako na zjevení. Čekala, že se bude tlačit v kanceláři spolu s několika dalšími zájemkyněmi o post recepční, ale opak byl pravdou. Zvědavě se rozhlížela po místnosti a poslouchala monolog svojí možné budoucí šéfové.

„Nastoupit můžete hned zítřka. Dopoledne si vyříd'te vše náležitě a v jednu hodinu se hlase na recepci, kde vás zaškolí

kolegyně Danuška. Máte na to necelý měsíc, protože ona odchází na mateřskou. Ale myslím, že to v pohodě zvládnete.“

Mirka se konečně probrala. Doposud očekávala, že na konci monologu uslyší obvyklou zdvořilostní frázi o tom, jak jí dají do týdne určitě vědět. Naštěstí procitla právě včas, aby slyšela to nejpodstatnější.

„Jste přijata!“ Hana Hadrbošková vstala a podávala jí ruku: „Vítej v našem kolektivu, Miru! Teď už ti, doufám, můžu tykat.“

„A – ano!“ zakoktala se, jak se probírala k vědomí.

„Tak fajn. Doufám, že ti nevadí nosit uniformu.“

„Uniformu?“ nechápala, ale rychle dodala: „Samozřejmě, že mi to nevadí.“

„Není to tak docela pravá uniforma, jen pro rozlišení personálu a zákazníků. Děvčata nosí bílé halenky a světle modrou sukni. Ale to dostaneš, až nahlásíš svoji velikost. Džíny tady moc neužiješ.“

„To mi nevadí, ráda se přizpůsobím,“ ujistila šéfovou o svojí loajálnosti.

„Skvělé, tak domluveno. Ještě podepsat smlouvu a jsi naše.“

Mirka opouštěla hotel jako v mrákotách. Stále dokola si přehrávala celý přijímací pohovor. Nepřipadal jí vůbec normální.

Vždy, když žádala o zaměstnání, se našel někdo, kdo ji smažil hloupými otázkami.

Tady měla pocit, že nestáli o nikoho jiného než o ni. Šéfová se sice zmiňovala, že četla její životopis, ale čekala, že si ji vyzkouší alespoň z několika základních anglických frází. Však ono se teprve uvidí, kolik cizích zákazníků zavolá nebo přijde. Hlavní je, že zase má nějakou práci. Možná, že se jí to bude dokonce líbit. Rychle spěchala do obchodního domu, aby jak slíbila, nakoupila šampaňské na oslavu. Tereza si určitě zaslouží pořádný mejdan za to, jak ji podporovala.

„To byl zase den.“ Tereza odkopla lodičky v předsíni a spěchala padnout do křesla v obýváku. „Tak jak jsi dopadla?“ vyzvídala na Mirce, která se snažila s vážnou tváří předstírat neúspěch, ale vůbec jí to nešlo.

„Mám to! Hurá!“ vykřikla Mirka natěšena, kdy už se s tím bude moci pochlubit.

„Super! To je skvělý!“ vyskočila Tereza jako na pérku a objala ji.

„Mám neskutečnou radost, že jsem to místo dostala,“ tetelila se Mirka blahem.

„Já ještě větší, alespoň se mi nebudeš nikam stěhovat.“

„Taky se mi vůbec nechtělo. Když si představím bydlet s mojí mámou, tak to budu raději po tobě celý život uklízet,“ povzdechla si Mirka.

„Takže si můžu svého otroka ponechat? To bys mi měla říct, komu za to vděčím, abych mu mohla poděkovat,“ dobírala si ji Tereza. „Tak povídej už konečně, jaký to bylo?“ pobídla Mirku a spokojeně se rozvalila do křesla.

Mirka vyprávěla, jak probíhal celý přijímací pohovor, a rychle dodala, že flaška už se chladí u ledu.

„Hele, ale nechceš ji snad otevřít už dneska, že ne? Mám pocit, že bych to asi nezvládla. Musím si dát aspoň do pátku pauzu,“ varovala ji Tereza předem.

„Co mám s tebou dělat?“ povzdechla si Mirka. „Ale trochu jsem s tím počítala. Pro ten případ jsem koupila pařížák!“

„Jůů, ty brd'o! Tak sem s ním! Přežerem se k prasknutí. To je skoro stejnej orgasmus!“ radovala se z toho, jak je Mirka předvídavá. Tenhle druh dortu milovala a mohla by ho jíst každý den.

„Já věděla, že tě na to dostanu,“ uculovala se Mirka.

„Klidně kvůli tomu budu celý víkend ve fitku, ale neodolám,“ těšila se Tereza, až Mirka udělá kávu a nakrájí dort na kousky. Jakmile ho položila před ni na stůl, vrhla se na něj jako lev na svou kořist.

„Hmm, to je labůžo!“ rozplývala se Tereza blahem. „Lepší nápad jsi mít nemohla,“ chválila Mirku.

„To mě napadlo v té euforii, když jsem se dověděla, že mě vzali. Ještě teď tomu nemůžu nějak uvěřit.“

„Hele, to neřeš. Důležitý je, že máš práci.“

„Ještě ani pořádně nevím, co tam vlastně budu všechno dělat,“ opáčila Mirka.

„No a? Pokud to není nic nezákonného, tak ti to snad může být fuk, ne?“ divila se Tereza, že se Mirka neraduje naplno.

„Mám z toho nějaký divnej pocit,“ pochybovala Mirka o svém přijetí do nové práce.

„Kašli na pocity. Buď ráda, že to máš, a při nejhorším odejdeš ve zkušební době. Klídek,“ snažila se ji Tereza dostat zpátky do pohody.

„Asi máš pravdu. Moc to pitvám. Tak na zdraví!“ přitukly si hrníčkem s kávou a slastně pomlaskávaly nad čokoládovým zákuskem.

„Tak jak ses rozmyslela?“ ozvalo se v telefonu. Terezu to docela rozhodilo, protože honem nevěděla, o čem je řeč. Když se konečně probrala, Eda už na ni znovu naléhal:

„Mluv se mnou! Tak jedeš, nebo ne? Mám ti koupit letenku?“

„Promiň Edí, nějak jsem na to úplně vypustila z hlavy,“ přiznala se bez mučení a čekala nepříjemnou reakci. Samozřejmě, že přišla.

„No, to si děláš srandu, Zrzoune! Já na tebe myslím, kudy chodím, a ty jsi na to zapomněla?“ hromoval Eda do telefonu.

„Sorry, Edi. Příště, jo?“ snažila se ho uklidnit.

„Slíbilas, že zavoláš. To už taky nevíš, co? No, to jsem si mohl myslet. Ale jakmile se vrátím, tak mi dlužíš tu večeri. A napiš si to laskavě do diáře, abys na mě zase náhodou nezapomněla!“ čertil se jako lucifer.

Tereza mu nechtěla vyprávět o tom, jak na něj myslí celé noci pravou rukou pod peřinou, tak raději mlčela.

„Promiň,“ šeptla pro jistotu ještě jednu omluvu. „Až se vrátíš, tak zavolej, určitě něco vymyslíme.“

„Hele, kočička, neslibuj a napiš si to. Pokud zjistím, že blafuješ a nechceš mě, tak si mě nepřej,“ vrčel na ni Eda nevrle do telefonu.

„Ty děláš, jako kdybych ti slíbila věrnost až za hrob,“ snažila se bránit, ale Eda si ji už asi přivlastnil natrvalo. Dělalo jí to moc dobře, ale nahlas by mu to neřekla. Na to je ještě brzy.

„To si vysvětlíme, až se vrátím.“

„Hm, tak jo,“ dodala Tereza a rychle zavěsila. To ho muselo zaručeně namíchnout, ale ji hrálo u srdíčka, že ho stále přitahuje.